Dundadznieks

Nr. 20 (191) novembris 2014 **Dundagas novada pašvaldības izdevums**

www.dundaga.lv

Mūsu labākie

Valsts svētkos pašvaldības apbalvojumus saņems mūsu labākie ļaudis.

Goda rakstu par mūža ieguldījumu skolēnu izglītošanā un audzināšanā saņem Dundagas vidusskolas skolotāja **Ligita Ulmane**.

Atzinības rakstu saņem

Gints Jānbergs, Gundars Krūziņš, Dženeta Marinska, Jānis Mednis, Sandra Salceviča, biedrība *Dundagas vidusskolas atbalsta biedrība* un tās vadītāja Tamāra Kaudze, biedrība *Kolkas makšķernieku klubs* un tās valdes priekšsēdētājs Oskars Sproģis, Regīna Rūmniece un SIA *Līcis–93*.

Pateicības rakstu saņem

Ilze Bordjuga, Aisma Brande, Jānis Dambītis, Inta Freiverte, Vita Krauze, Kaspars Kristiņš, Antoņina Kurme, Inese Ķiršakmene, Inga Pinkena, Viesturs Rērihs, Velga Rozenberga, Brigita Sudmale, Dzintra Tauniņa, Gunta Upnere, Jānis Zīle, biedrības *Domesnes*, *Randalist*, *Kolkas sporta klubs*, *Pirmsskolas un jaunākā skolas vecuma radošās darbības centrs «Zīlītars»*.

No sirds apsveicam!

Redaktora vārdi

Laime būt pašpietiekamam

Ciemojoties Anstrupes ciema *Puncēs*, no jauna sapratu, cik svarīgi ir būt pašpietiekamam. Reiz jaunībā kāds cilvēks man teica: es varētu nodzīvot gadu uz vientuļas salas, bet man nebūtu garlaicīgi. Bez grāmatām, televīzijas un radio.

Tā vien šķiet, ka daudzas mūsu nelaimes rodas no pretējā. Ja neesam iemācījušies būt interesantās attiecībās ar vistuvāko cilvēku — ar sevi, tad mūs sāk plosīt negausības un nepiepildītības dēmoni. Aizvien vairāk interneta, televīzijas, jā, alkohola, bet apmierinājumu dabūt aizvien grūtāk. Nav sāta. Bērnam pat uz pāris mirkļiem vienatnē ar sevi jau ir nepanesami garlaicīgi. Pieaugušais, meklēdams savai negausībai jaunus apvāršņus, secina, ka viņam nav gana ar paša valsti un ka tāpēc jātīko pēc svešām zemēm.

Ne Lāčplēša pašapmierināto miegu, par ko brīdina Rainis, es novēlu mūsu valsts dzimšanas dienas mēnesī. Sev un līdzcilvēkiem novēlu būt labā nozīmē pašpietiekamiem ar sevi, ar savu ģimeni, savu pagastu un novadu, ar savu vienīgo Latviju.

Alnis Auziņš

Leģendu nakts pilī

25. X Dundagas pilī, tāpat kā daudzās citās pilīs un muižās, notika Leģendu nakts.

Īpašajā naktī mūsu pils durvis bija atvērtas katram, kas vēlējās piedzīvot medību azartu, šekspīriskas kaislības vai vienkārši baudīt romantisku gaisotni šajā senajā ēkā.

Pēc pasākuma uzklausīju kultūras dzīves organizētājas Smaidas Šnikvaldes un pasākumu rīkotājas Rutas Bērziņas skatījumu uz trešo Leģendu nakti mūsu pilī. Pirmajā gadā uz pasākumu bija sanākuši apmēram 100 cilvēku, bet šogad to bijis ļoti daudz — gan vietējie, gan no cituriienes. Tādai ļaužu plūsmai var piedāvāt aplūkot pils telpas un dažādas darbnīcas, nevis teiku spēli, kāda bija pirmajā Leģendu naktī. Mazajiem apmeklētājiem bija ierīkota Rūķu istaba, kurā lieliski ar mazuļiem darbojusies Rūķene.

Smaida un Ruta saka lielu paldies medniekiem, kas uzticējuši medību trofejas izstādei: Jurim Janovam, Naurim Freimutam, Dainim Blūmentālam, Edgaram Vilmanim, Zanei Tālbergai un Andrejam Blumbergam! Pateicība Dacei Čoderai, Sandrai Dadzei un Ingai Apškrūmai, kā arī SIA *Ieroči*, kas aizdeva mežacūkas «skulptūru»! Paldies viesu nama *Krūziņi* īpašniecei Drosmai Greiško par romantisku gaisotni ar vīnu un uzkodām! Kultūras darbinieces uzteica arī pašvaldības darbinieku Jāni Kovaļčuku, kurš palīdz īstenot jebkuru ideju.

Diemžēl kāds puisis, kurš apsolījies saspēlē ar baronu stāstīt anekdotes par medībām un medniekiem, neieradās. Lūk, tādi pigori...

Vislielākā piekrišana bijusi zīlniekam. Pasākuma beigas bija paredzētas pusnaktī, taču rinda pie kāršu licēja beigusies tikai pusvienos. Apmeklētāji labprāt izmēģināja roku, šaujot ar gaisa bisi mērķī pa «mežacūku». Trāpīgākie šāvēji saņēma no aļņu ragiem gatavotas medaļas. Tūrisma informācijas centra telpās varēja iemalkot zāļu tēju, ar ko cienāja Alanda Pūliņa un Ance Remesa. Ciemiņi ātri vien izpirka visus Elmas Zadiņas dižraušus. Pils viesiem ļoti paticis darboties stikla apgleznošanas darbnīcā pie skolotājas Daces Čoderas un puzuru veidošanā pie skolotājas Sandras Dadzes. Darbojās arī vaska sveču darbnīca. Dažiem palaimējās sev par piemiņu izkalt medaļu ar medni. Daudzi jautājuši, kādas darbnīcas piedāvās nākamgad.

Tikmēr Smaida un Ruta jau domā, kā veidot nākamā gada Leģendu nakti. Katra pasākuma analīze dod jaunas idejas.

Atzīšos, ka mani uz Leģendu nakti pirmām kārtām atvilināja uzvedums *Būt Šekspīram* (sk. foto), kurā uz skatuves atkal kāpa iemīļots aktieris Ivo Martinsons. Priecēja seno mūzikas instrumentu skanējums un Šekspīra soneti Guntara Prāņa izpildījumā. Tas viss dabiski iekļāvās izrādē, savukārt uzvedums — Leģendu naktī.

Labprāt būtu piedalījusies arī stikla apgleznošanas darbnīcā, bet tik prāvā rindā gan nebiju ar mieru gaidīt!

Rozīnīti pasākumam piešķīra Saucējs Elvis Šackis, Pils dāma, kuras tēlā bija iejutusies Ruta Bērziņa, un pats Barons, kuru atveidoja Valdis Šleiners. Viņi ekspozīciju zālē sagaidīja viesus. Baronu vēlāk redzēju uzgriežam kādu danci *Tals trimiš* pavadījumā un kafejnīcā malkojam vīna glāzi. Īsti piederīga bija Rūķene, zem kuras mices atpazinu Ingu Apškrūmu (sk. foto).

Staigājot pa pils gaiteni, sastapu Dārznieka dēlu un Zaļo jumpravu. Tie, kas nezināja teiku par Zaļo jumpravu, ar to varēja iepazīties, turpat izlasot. Pagrabtelpās iekārtotā medību trofeju izstāde atgādināja par pils īpašnieku aizraušanos ar medībām.

Visu laiku pa pili plūda ļaužu straumes, tostarp daudzi jaunie dundadznieki, un satiktie cilvēki atzina, ka viņiem Leģendu nakts ir patikusi.

Diāna Siliņa, *Visvalža Biezbārža foto*

Jautājam iedzīvotājiem

Vai zinājāt, ka kopš augusta tumšās un vāji apgaismotās vietās jānēsā atstarojoša veste vai apģērbs ar atstarojošiem elementiem? Vai jūs tādu lietojat?

Inese Beidiņa no Dundagas: — Zināju, bet man nav ne tādas vestes, ne apģērba. Būs jāiegādājas.

Ēvalds Kuriļins no Jaundundagas: — Jā, zināju. Man ir atstarojoša veste, to arī izmantoju.

Līga Apine no Kolkas: — Zināju, bet atstarojošas vestes man nav. Manai meitai Zanei, otrklasniecei, gan ir, turklāt tādā krāsā, kādā viņai patīk, — rozā. Kāds to uzdāvināja. Pagaidām Zane to nevalkā. Viņa gaida, kad arī citām draudzenēm būs atstarojošās vestes, tad vilks.

Uzklausīja Diāna Siliņa

Dundagā

7. XI plkst. 16.00 pilī Andra Gaujas spēlfilma *Izlaiduma gads*. Ieeja 2 €.

11. XI plkst. 17.00 Lāčplēša dienas lāpu gājiens, atceres brīdis laukumā pie pils.

17. XI plkst. 18.00 pilī Latvijas Republikas proklamēšanas dienas pasākums. Plkst. 22.00 svētku balle ar grupu *Tālbraucēji*. Ieeja uz balli 2 €.

Kolkā

7. XI plkst. 18.00 koncertēs *Ventspils Džeza nonets*. Ieeja par ziedojumiem. (Sk. 6. lpp.)

11. XI Lāčplēša diena. Plkst. 18.00 lāpu gājiens, pulcēšanās pie *Delfīniem*. Par godu Latvijas brīvības cīņās kritušajiem aicinām iedzīvotājus iedegt pa sveču liesmiņai mājas logos. (Sk. 6. lpp.)

16. XI plkst. 18.00 Latvijas valsts dzimšanas dienas un Līvu karoga svētku koncerts: Kolkas pašdarbnieki, Ingus Ulmanis, Aigars Voitišķis un Haralds Stenclavs. Plkst. 22.00 svētku balle ar Jāni Kalniņu. Ieeja 2 €.

21. XI plkst. 19.00 filma *Modris*. Ieeja 2 €. (sk. 6. lpp.)

Mazirbē

10. XI plkst. 13.00 tautas namā tikšanās ar Latvijas Okupācijas muzeja ilggadīgo darbinieci Dagniju Staško, kas savulaik no mūsu krasta devusies trimdā.

11. XI Lāčplēša diena.

16. XI Līvu karoga svētki (sk. 6. lpp.).

Runas vīriem ir spēks rokās

Domes sēdē 23. oktobrī

Ievēlēja Dundagas novada Apbalvojumu komisiju: Gunārs Laicāns, Ruta Bērziņa, Ingrīda Liepa, Edvīns Zemtiņš un Iveta Kundecka.

Piešķīra Pašvaldības policijas budžetā 499 € informatīva rakstura zīmju un infrasarkano prožektoru iegādei.

Piešķīra 832 € siltā ūdens sagatavošanas sistēmas uzlabošanai *Mazirbes skolotāju mājā*.

Apstiprināja maksu par pašvaldības izdevuma *Dundadznieks* piegādi **Latvijā ārpus Dundagas novada**, sūtot pa pastu. (Dundagas novada iedzīvotājiem no nākamā gada avīze būs pastkastītēs bez maksas. *Red.*) Pasta izmaksas par vienu lielo aploksni un avīzes svaram atbilstošu marku ir 0,07+0,54 €, savukārt uz lasītāja norādīto adresi grāmatvedība sūtīs rēķinu, kas pašvaldībai izmaksās 0,40 €. Noteica minimālo piegādes nodrošinājuma un apmaksas termiņu — 6 mēnešus: 4,06 € (ar PVN). Par avīzi 7 mēnešiem jāmaksā 4,67 €, 8 mēnešiem 5,28 €, 9 mēnešiem 5,89 €, 10 mēnešiem 6,50 €, 11 mēnešiem 7,11 €, 12 mēnešiem 7,72 €.

Piekrita no nekustamā īpašuma *Pašvaldībai piekritīgā zeme* atdalīt zemes vienību ar kadastra apzīmējumu 8850 005 0050, un pēc atdalīšanas piešķirt nosaukumu *Tilžas*. Piekrita sadalīt nekustamo īpašumu *Mazirbes Lauri*.

Atļāva izstrādāt zemes ierīcības projektu: nekustamā īpašuma *Lateves Dravnieki* zemes vienībai, sadalot to 2 daļās; nekustamam īpašumam *Riekstiņi*, sadalot to 2 daļās.

Nolēma uzsākt atsavināšanas procesu nekustamam īpašumam *Liepu iela 5* un *Dārza iela 4*.

Pieņēma *Attīstības uzraudzības komisijas nolikuma* projektu.

Nolēma no 01.01.2015. Dundagas novada pašvaldības Attīstības uzraudzības komisijā ievēlēt: Dundagas novada domes priekšsēdētāju, Attīstības un plānošanas komitejas vadītāju, Sociālo, izglītības un kultūras jautājumu komitejas vadītāju, Centrālās administrācijas Attīstības un plānošanas nodaļas vadītāju, tūrisma jomas uzņēmēju, zivsaimniecības jomas uzņēmēju, lauksaimniecības jomas uzņēmēju, mežsaimniecības jomas uzņēmēju, sabiedriskās organizācijas pārstāvi, Kolkas pagasta pārvaldes vadītāju.

Nolēma no 23. X atbrīvot Andri Kojro no Dundagas novada pašvaldības Privatizācijas, atsavināšanas un iznomāšanas komisijas locekļa pienākumiem un ievēlēt par komisijas locekli deputāti Guntu Abaju. Par Privatizācijas, atsavināšanas un iznomāšanas komisijas priekšsēdētāju ievēlēja Guntu Abaju.

Nolēma vienai novada iedzīvotājai no 12. X nodrošināt sociālo aprūpi SIA *Dundagas veselības centrs*.

Apstiprināja noteikumus *Par Dundagas novada pašvaldības budžeta pieprasījumu izstrādāšanas, apstiprināšanas, izpildes un kontroles kārtību*.

Protokolu pārlūkoja Sandra Kokoreviča

Kas jauns un svarīgs novadā?

Stāsta izpilddirektors Visvaldis Radelis.

— Skatos, ka izpilddirektora kabinetā parādījušies krēsli...

— Jā, un novembra pirmajā nedēļā sola arī galdiņus. Tad šeit varēsim rīkot piecminūšu apspriedes!

— Ļoti labi. Tad pārejam pie nopietnām lietām. Vai ir lielāka skaidrība vai virzība Kolkas ūdens problemātikā? Vispirms, lūdzu, par attīrīšanas iekārtām.

— Esam izsprieduši, ko pašvaldība pati varētu darīt šajā lietā, aprēķinājuši vajadzīgās summas, kuras iekļausim budžeta projektā.

Kolkas ciemā vispār ir sarežģīti ar ūdens kvalitāti un kvantitāti. Bet Kolkā ir divi dziļurbumi, kurus neizmanto. Tie atrodas *Jūras pērlēs*. Lūkosim saprast, kādā stāvoklī tie ir, kāda tur ir ūdens kvalitāte. Praktiski skatoties, no dziļurbumiem varētu iegūt papildu labumu. Ja urbumi darbojas, tad, īpaši lielu naudu neieguldot, tos varētu izmantot, jo apmēram 100 m attālumā atrodas ūdensvads, kam varētu pieslēgties.

— Par pārējiem lielākajiem darbiem. Priekšsēdētājs Gunārs Laicāns jau pirms kāda laika priecīgi ziņoja, ka beidzot *iekustējies* Dundagas dīķa ūdens.

— Tiešām, ir uzsākts Dundagas dīķa sapošanas projekts. Esam noslēguši līgumu, un decembrī būs gatavs priekšprojekts. Dīķa viens gals, līdz tiltam, pieder a/s *Latvijas valsts meži* (LVM), bet otrs, no tilta uz centra pusi, ir pašvaldības īpašums. Priecē, ka mums ir izveidojusies laba sadarbība ar LVM un ka LVM ir norīkojuši projektam atbildīgo personu. Ko dos priekšprojekts? Mēs zināsim paredzamo darbu un naudas apjomu, un tas dos iespēju pasūtināt tehnisko projektu. Savukārt tas jau pavērs iespēju meklēt naudu Eiropas Reģionālās attīstības fondā. Ja viss noritēs labvēlīgi, ja nākamgad paspēsim iesniegt vajadzīgo dokumentāciju, tad pastāv cerības, ka 2016. gadā varētu sākties darbi dabā, tas ir, dīķī. Reāli skatoties, ātrāk tas nenotiks.

Svarīgi, ka ir norunāti finansēšanas principi. Nauda jāiegūst no trim avotiem: Eiropas Savienības fondiem, pašvaldības un LVM. Visu projektu pārraudzīt no pašvaldības puses esmu uzņēmies es.

— Par *Kurzemītes* jumtu esam rakstījuši. Oktobra beigās darbs vēl nebija pabeigts...

— Te, lūk, man priekšā ir līgums par bērnudārza jumta taisīšanu vai drīzāk jau netaisīšanu. *Dundadzniekā* jau mūsu speciālisti ir skaidrojuši šo situāciju, kuras pamatā ir zemākās cenas princips, kas būtībā mums sasien rokas. Smagi. Teikšu vienīgi to, ka ar šo jautājumu tiksim galā.

— Pievērsīsimies vēl citai bērnudārza *Kurzemīte* aktualitātei. Vai ir iestrādes, lai varētu izveidot jaunu grupu, kas ļautu visiem, kam ir vajadzība, savus bērnus vest bērnudārzā?

— Esmu vairākkārt tur bijis, ticies ar vadītāju Ilonu Onzuli, mums ir skaidrs, kas abām pusēm jādara. Jaunajā budžeta projektā noteikti paredzēsim naudu vienas *Kurzemītes* grupiņas izveidei. Remontēsim telpas, iegādāsimies jaunas gultiņas un visu pārējo, ko vajag jaunas grupiņas darbībai. Tas atrisinās rindas jautājumu. Jāremontē gan būs divas telpas. Grupiņu iekārtosim tur, kur pašlaik atrodas logopēdi, logopēdus pārcelsim uz Sociālā dienesta telpām, — jāremontē arī tās. Un tad jābūt skaidrībai, kur jāizvieto Sociālais dienests. Ir zināms, kur tas atradīsies tālākā nākotnē. Mans uzdevums ir rast risinājumu tuvākam laikam.

— Par skolēnu pārvadājumiem. Nomaļāk dzīvojošu bērnu vecāki vēlas, lai pašvaldība nāk pretī un pagarina autobusu maršrutu...

— Patlaban mums ļoti pietrūkst izglītības darba speciālista, jo Uldis Katlaps pie mums vairs nestrādā. Jautājums ir tieši viņa atbildības lokā. Deputātu domas šajā ziņā dalās, bet pašvaldībai ir izstrādāti savi noteikumi, kas man ir jāievēro. Ja noteikti ir 3 kilometri, tad tie ir 3 kilometri, un neko īpaši citu es tur nevaru grozīt.

— Kas vēl jauns?

— Esam atraduši cilvēku, kurš varētu būt Dundagas dārznieks. Aicinām iedzīvotājus paust savas domas, idejas — ko viņi vēlētos, lai Dundagas dārznieks darītu. Idejas lūdzam sūtīt vai nu pa elektronisko pastu uz oficiālo novada e-pasta adresi: dome@dundaga.lv, man: visvaldis.radelis@dundaga.lv vai redakcijai: alnis.auzins@dundaga.lv, vai arī pa parasto pastu: Dundagas novada dome, Pils iela 14, Dundaga, Dundagas pagasts, Dundagas novads, LV-3270, ar norādi «Idejas Dundagas dārznieka darbam».

Uzklausīja Alnis Auziņš

Skaidro lietpratējs

Pašvaldības policijā

No augusta Dundagas ciemā oficiāli darbojas novērošanas videonovērošanas kameras. No šī paša mēneša stājušies spēkā jaunie Ministru kabineta (MK) noteikumi, kas paredz gājējiem un velosipēdistiem diennakts tumšajā laikā lietot gaismu atstarojošās vestes vai arī apģērbu ar acīm redzamiem spilgtiem atstarojošiem elementiem. Ar svarīgāko lūdzu sīkāk iepazīstināt pašvaldības policijas vecāko inspektoru Jāni Simsonu un inspektoru Kārli Bogdanu.

— Lai atvieglotu sabiedriskās kārtības nodrošināšanu, vismaz piecus gadus pašvaldībā esam sprieduši, ka jāiegādājas un jāuzstāda videonovērošanas kameras. 2012. gadā uzstādīja pirmo kameru Dundagas centrā pārbaudes režīmā, tā sevi attaisnoja. Tagad no augusta ir oficiāli ieviesta videonovērošanas sistēma, par ko vēsta arī 7 informējošas zīmes — pie katra ceļa, kas ved uz Dundagas ciematu. Iebraucot un izbraucot no Dundagas, videokameras piefiksē automašīnu numurus. Iepriekš rūpīgi izspriedām, kur ir problemātiskās vietas, un tad pasūtījām kameras. Pavisam Dundagā to ir deviņas.

— Ir dzirdēti neapmierināti viedokļi, proti, ka nemitīga novērošana traucē dzīvot. Vai ir arī kādi pretēji viedokļi? Un vai šādas kameras ir izņēmums Latvijā?

— Šādas sistēmas ir ierīkotas ļoti daudzās pašvaldībās. Jāpaskaidro, ka sabiedriskās kārtības nodrošināšanai uzstādītās videonovērošanas kameras nenozīmē videonovērošanu, ja nav darbinieka, kas nemitīgi sēdētu pie ekrāna un visu laiku novērotu. Mēs kameras izmantojam noziedzīgu nodarījumu atklāšanai, lai novērstu administratīvos pārkāpumus, un tas daudzkārt arī ir izdarīts. Kameras skatāmies ik pa laikam, vajadzības gadījumā varam ātri ierasties un novērst turpmākos iespējamos konfliktus. Ar kameru palīdzību ir atklāti vairāki krimināla rakstura noziedzīgi nodarījumi, viens no tiem — Dundagas centrā sabojātais metāla elektrības stabs. Vainīgais gan pats pieteicās, bet bija skaidrs, ka to mudināja darīt videonovērošanas kamera, kas fiksēja notikušo.

Jā, atsevišķi neapmierinātie teic, ka viņi tagad jūtoties tā, it kā visu laiku tiek novēroti. Taču ir arī iedzīvotāji, kas izsaka pateicību, ka ir kļuvis drošāk. Papildus ieguvums ir apgaismojums Dundagas centrā, kas tagad ir visu laiku, jo to vajag kameru darbībai. Centrs jau izsenis ir jauniešu pulcēšanās vieta, un tumšā tur uzturējās arī alkohola lietotāji. Uzstādīt kameras nav lēts prieks, tāpat jebkuras tehnikas vienības uzturēšana prasa zināmas izmaksas, taču jāņem vērā, ka tādējādi arī ietaupās resursi, policijas darbiniekiem atliek vairāk laika pievērst uzmanību citam, piemēram, pašvaldības saistošo noteikumu izpildei.

Jāuzsver, ka videoierakstā fiksētais ir aizsargāts ar Fizisko personu datu aizsardzības likumu. Publiskajā telpā tas neparādās, ieraksts glabājas pašvaldības policijā datu nesējā, nepieciešamības gadījumā to dažādu administratīvā vai krimināla rakstura lietu noskaidrošanā var izmantot pašvaldības policija, kā arī valsts policija pēc pieprasījuma. Neviens iedzīvotājus visu laiku nenovēro!

— Vai ar deviņām kamerām pietiek? Un vai Kolkas ciemā arī ir nepieciešamas videonovērošanas kameras?

— Kolkas ciemā vajadzētu vismaz trīs kameras. Arī Dundagā vajag papildu kameras — pirmsskolas izglītības iestādes *Kurzemīte* teritorijā, pie *Mazās skolas*, kā arī pie *Lielās skolas*. To vēl apzināsim un izspriedīsim. Jārēķinās arī ar finansiālajām iespējām.

— Par redzamību uz ceļa. Es saprotu, ka ar atstarotājiem gājējiem un velosipēdistiem vairs nepietiek.

— Jā, MK 19.08.2014. noteikumi un Ceļu satiksmes noteikumu 19. punkts noteic, ka diennakts tumšajā laikā nevienmērīga apgaismojuma ceļa posmos jālieto nevis atstarotāji, bet gan gaismu atstarojošās vestes, vai arī jābūt apģērbam ar acīm redzamiem spilgtiem atstarojošiem elementiem. Tas ir spēkā visu gadu, ne tikai rudenī un ziemā.

Tātad, kamēr gājējs vai velosipēdists pārvietojas pa apgaismotu ceļa posmu, viņam var nebūt gaismu atstarojoša veste vai apģērbs ar acīm redzamiem spilgtiem elementiem. Līdzko viņš nokļūst nevienmērīgi apgaismotā posmā, tādai vestei vai apģērbam jābūt. Tie nopērkami degvielas uzpildes stacijās un citās tirdzniecības vietās. No likuma viedokļa pašvaldības policijai ir tiesības šo noteikumu pārkāpējus administratīvi sodīt. Pašvaldības policisti vērtēs katru pārkāpumu atsevišķi, un pirmajā reizē var izteikt brīdinājumu.

Mēs netēlojam ceļu policistus, kā bieži dzirdams sabiedrībā runājam, bet gan kontrolējam likumā *Par policiju* noteiktos pašvaldības policijas pienākumus ceļu satiksmē, raugāmies, lai ievērotu apstāšanās un stāvēšanas noteikumu prasības, gan birstošo kravu pārvadāšanas noteikumus, kā arī transportlīdzekļu novietošanu stāvēšanai krasta kāpu aizsargjoslā un Dundagas novada pašvaldībā pieņemto saistošo noteikumu ievērošanu, kas bieži izraisa nepatiku pret policistiem.

Jāpiebilst, ka konfliktsituācijās policijas darbinieki rīkojas atbilstoši likumā noteiktajām tiesībām. Reizēm iedzīvotāju iejaukšanās ne vien apgrūtina darbu, bet pat izraisa vai padziļina konfliktsituāciju, tādēļ lūdzam iedzīvotājus būt saprātīgiem un netraucēt policijas darbu. Mēs strādājam jūsu drošībai un mieram, un arī jūsu sniegtā informācija palīdz laikus novērst sabiedriskās kārtības pārkāpumus.

— Cik bieži dodaties reidos?

— Kādreiz braucām sistemātiski, tagad — periodiski. Tas atkal ir videokameru nopelns, jo to darbība palīdz nodrošināt kārtību. Ja konstatējam sabiedriskās kārtības pārkāpumu, tad, protams, braucam uz notikuma vietu. Tagad atliek vairāk laika patrulēt Dundagā un Kolkā un pievērst lielāku uzmanību rīkotajiem pasākumiem, veikt reidus krasta kāpu aizsargjoslā un apsekot nesakoptos īpašumus. Nepļauti lauki, izmesti atkritumi un grausti, par kuriem aizbildinās, ka tādu nemaz nav, lai gan dabā tie ir, — tā ir problēma visā novadā.

Aicinām par visu neskaidro jautāt, kā arī sniegt informāciju, zvanot uz mūsu tālruņiem 26437575 vai 63237510 vai nākot pieņemšanas laikā: Pils ielā 5, Dundagā, pirmdienās no plkst. 14.00 līdz 17.00 un trešdienās no plkst. 9.00 līdz 12.00. Anonimitāte garantēta.

Alnis Auziņš

Par zaļu pat vēl zaļāks

Vidusskolas parlaments 2014

Jaunā mācību gadā darbu atsākusi skolēnu pašpārvalde. Skolā vispār nemitīgi mainās asinis, un tas notiek arī parlamentā. Kāds beidz mācības, kāds kļūst par astotklasnieku un tātad sasniedz slieksni, kad tajā var iekļūt. Sarunājos ar četriem jauniešiem: devītklasnieks Rūdolfs Bražis parlamentā darbojas otro gadu, viņa klasesbiedre Kristīne Ralle ir jaunpienācēja, 12. klases skolniece Laine Šmite, parlamenta prezidente, pašpārvaldē ir tik ilgi, ka neatceras, tieši no kura gada, bet 11. klases audzēknis Renārs Mičulis uzkrājis netipisku pieredzi: darbojies Dundagas vidusskolas pašpārvaldē, tad gadu mācījies Vācijā, un nu atgriezies mājās un atkal ir parlamentārietis.

Rūdolfam liela interese par jauniešu sadarbību radusies jau pirms krietna laika, un viņš ar nepacietību gaidījis 8. klasi, lai varētu sākt. Līdzīgi ir ar Kristīni, kuru pievienoties parlamentam pirms gada traucējusi tikai lielā aizņemtība Dundagas Mākslas un mūzikas skolā, kas nu sekmīgi pabeigta. Kristīni aizrauj iespēja līdzdarboties pasākumu rīkošanā, būt ne tikai dalībniecei, bet arī paskatīties uz to visu it kā no otras puses. Viena lieta, kas Renāram noteikti pietrūkusi Vācijā, ir tā, ka tur nav skolēnu pašpārvaldes. Savukārt Lainei rosība ir gluži vai asinīs.

Jā, parlamenta dalībnieki katru gadu pamainās, bet šogad mainījies arī atbildīgais no pieaugušo puses, proti, pašpārvaldes darbu vairs nepārrauga skolotāja Inese Freimute, bet gan skolotājs Dinārs Neifelds.

Tā kā Rūdolfs bija ieradies nedaudz ātrāk par pārējiem laikabiedriem, tad viņam pirmajam devu vārdu.

Rūdolfs: — Tas, ko gaidīju, ir piepildījies. Mēs sapulcējamies, izlemjam un rīkojam pasākumus. Tas ir galvenais. Lielais pasākumu plāns iepriekš ir zināms, un atbildīgais skolotājs mums arī atgādina. Skolotājs Neifelds ir citādāks. Viņš uzreiz brīdināja, ka nepaudīs mātišķas jūtas. Paši esam lieli un atbildīgi. Man gan šķiet, ka dažos gadījumos skolotāja palīdzību noteikti vajag. Piemēram, kad jārunā ar direktori par naudu. Tas nav mūsu uzdevums. Reizēm arī ko sarunāt ar citiem skolotājiem.

— Cik pasākumu mācību gadā rīkojat? Kas jau noticis? Kas sagaidāms tuvākajā nākotnē?

Laine: — Kādi desmit pasākumi jau ir noteikti. Šogad daļēji esam organizējuši Karoga svētkus, nupat, 23. X, notika ierastā nakts trasīte. Mūsu ziņā ir diskotēkas, uz Ziemassvētkiem mēdzam iestudēt lugu. Šogad mums ir padomā ļoti nopietna iecere. Valsts svētkos sadarbojamies ar bērnudārzu *Kurzemīte*. Audzēkņi uzzīmē apsveikumus, un mēs uz svētkiem šos apsveikumus izdāļājām uz ielas sataptiem cilvēkiem.

Renārs: — Nakts trasītei šoreiz bijām izdomājuši tēmu *Armija*.

• *Nakts trasītē.* *Madaras Enzeles foto*

Kristīne: — Dundagas centrā bija izvietoti septiņi punkti, katrā kāds no pašpārvaldes skaidroja, kādi uzdevumi jāveic. Piemēram, vienā punkta bija ēšana — jāēd kopā saliktas patiesībā nesaderīgas lietas, kas bija negaršīgi, un vajadzēja vēl uzminēt sastāvdaļas.

Renārs: — Lai iestātos Nacionālajos bruņotajos spēkos, jauniešiem vispirms jāiztur iestājpārbaudījumi. Mums šajā punktā palīdzēja viens jaunietis, kurš to bija izbaudījis uz savas ādas, tātad šis uzdevums stipri līdzinājās realitātei.

Laine: — Punkti bija pie skolas, parkā, pie avotiņa, pasākums ilga no sešiem līdz deviņiem pusdesmitiem vakarā. Žēl, ka nebija lietus un dubļu! Nakts trasē piedalās vidusskolas klases, citus gadus esam rīkojuši arī dienas trasi 5.–8. klasēm. Šogad bija daudz citu pasākumu, tāpēc rīkojām tikai nakts pasākumu. Dienas trasīti ceram sarīkot pavasarī.

— Vai jums ir pilnīgi brīvas rokas? Vai jūs varat izdomāt iepriekš nebijušus pasākumus? Vai no kādiem atteikties?

Laine: — Jā, protams, to visu var.

Rūdolfs: — Pērn sarīkojām Ziemassvētku balli, ko parlaments bija gadiem gribējis, bet kas ilgi nebija notikusi. Beidzot izdevās skolotājus pielauzt!

— Pasākumi tātad ir galvenais. Bet pirms pāris gadiem bija runa, ka parlamentārieši varētu turēt rūpi par tiem skolasbiedriem, kas sliktāk mācās, neapmeklē skolu.

Laine: — Tāda doma bija, bet īsti nepiepildījās.

Renārs: — Parlamentā nav tikai apzeltīti skolēni, kas mācītos uz 9 un 10, un tas nebūtu pedagoģiski, ka tādi aizrādītu citiem.

— Cik lielā mērā jūs pārstāvat pārējos skolēnus, cik cieša saikne jūs vieno? Vai viņus arī lūkojat iesaistīt?

Laine: — Visi var izteikt savas vēlmes. Parasti jau prasa, kad būs *disenes*. Mēģinām iesaistīt. Tas arī atkarīgs no tā, kāds pasākums gaidāms. Nakts trasīte visus interesē.

— Pirms vairākiem gadiem notika, manuprāt, pēdējās desmitgades spicākais pasākums vidusskolā — *Dziedi ar skolotāju*. Vai tādu vai līdzīgu nevarētu sarīkot atkal?

Laine: — Jā, mana mamma ar brāli uzvarēja... Pasākumiem vajag pārējo atbalstu. Man šķiet, ka lielā daļa skolēnu kļūst aizvien kūtrāki. Neko nevajag, nekas neinteresē.

— Jūs esat apmēram 20. Cik bieži tiekaties? Un kā izspriežat lietas? Vai viegli nonākt pie vienprātības?

Laine: — Gluži visi jau nekad neierodas... Tiekamies parasti reizi nedēļā, kad gatavojam pasākumu, tad biežāk.

Kristīne: — Katrs izteic savu viedokli, un tad jau nonāk pie kopsaucēja.

— Kā iegūstat citu skolu parlamentāriešu pieredzi?

Laine: — Katru pavasari jauniešu dienās tiekas bijušā Talsu rajona skolas, reizēm atbrauc pat tālāki kaimiņi no Tukuma. Jau iepriekš ir jāpilda kādi uzdevumi, piemēram, kopā ar Talsu 2. vidusskolu jāsarīko labdarības pasākums. Tas satuvina. Vēl ir iespēja piedalīties atbilstošos semināros un forumos, bet tas ir stundu laikā. Daži kādreiz aizbrauc, bet neviens jau negrib kavēt mācības.

— Vai kāds parlamentārietis darbojas arī jauniešu domē?

Laine: — No parlamenta es vienīgā. Šogad gan domes darbs vēl nav īsti sācies. Telpas tautas namā izmantojam — gan jaunieši, gan cita gadagājuma dundadznieki. Ļoti iecienīts ir galda teniss. Pati esmu izmēģinājusi arī jauno gaisa hokeju. Novusu gan nez kāpēc nespēlē.

— Es gribu pajautāt par parlamentāru sadarbību citos līmeņos. Šķiet, divreiz noticis pasākums *Kafija ar politiķiem*. Laba ierosme. Toreiz vairāki jaunieši ar izbrīnu uzzināja, ka domes sēdes var brīvi apmeklēt.

Renārs: — Vai tad var?

Laine: — Nesen pie mums uz skolu bija atnācis izpilddirektors — iepazīties ar pašpārvaldi, aprunāties. Ar domu par nākotnes sadarbību.

— Tiešām laba ziņa. Lai abas puses atloka piedurknes, un galvenais, lai sadarbība būtu regulāra! Bet ir vēl kāds parlaments — Saeima. Parunājiet ar skolotāju Neifeldu, lai jūs, skolas parlamentāriešus, aizved uz *augsto namu*. Varbūt to var nokārtot.

Laine: — Es tur vienreiz esmu bijusi!

Sarunas noslēgumā vēl mazliet iztaujāju Renāru par viņa pieredzi. Renārs paguvis mācīties divās dažādās vācu skolās un ir ieguvis reālskolas diplomu. Zinot, ka viņus sagaida mācības Vācijā, puisis iepriekš pašmācībā apguvis vācu valodu, tomēr atzīst, ka mācīties eksaktos priekšmetus nav bijis viegli. Renārs gan labprāt gribētu turpināt mācīties vācu valodu... Vācu skolas ir daudz lielākas nekā pie mums, un tur skolēniem nav tādas kopības izjūtas. Pēc stundām visi izklīst, labi, ja kādreiz sarunā kādu kopīgu sporta pasākumu. Savukārt skolotāji strikti skatās, kas ir viņu pienākumos, par ko maksā algu. Katram audzēknim daudz vairāk pašam jātiek ar visu galā. Skolēnu pašpārvaldes trūkumu Renārs atzīst kā reālu mīnusu. Puisis uzsver, ka tā ir laba lieta, kas tuvina skolēnus, mudina radoši izpausties, turklāt dzīvāka kļūst visa skola.

To arī visām mūsu skolām novēlu!

Alnis Auziņš

Dzīvesprieks ilgam laikam

31. X pilī ar lielisku koncertu priecēja atraktīvās māsas Legzdiņas, kas iepazītas TV šovā *Dziedošās ģimenes*. Šoreiz viņām bija pievienojusies arī vidējā māsa, kas piedziedāja un spēlēja sintezatoru.

Koncerts ievadīja Dundagas invalīdu biedrības *Cerība* 10 gadu jubileju, taču tas bija atvērts jebkuram, turklāt par brīvu. Zāle bija piepildīta līdz pašām malām. Koncertu noskatījās un noklausījās gan *Cerības* biedri, gan vadītāja Ināra Čaunāne, gan viņu ciemiņi, gan dundadznieki, kam viņas patīk.

Māsas Legzdiņas iekaroja publiku ar savu skatuvisko šarmu un sirsnību. Dzirkstošs humors, atvērtība, dabas dota prasme uzrunāt un iesaistīt skatītājus, skanīgas balsis, iemīļotas dziesmas, dejošana un palēcieni — tas viss raisījās tik dabiski! Kā veltījums visiem, bet īpaši *Cerības* vadītājai I. Čaunānei māsas nodziedāja Raimonda Paula dziesmu *Vēlais pīlādzis*. Pašu māsu kopdziedāšana uzsākusies pirms 5 gadiem. «Sākām Jaunpilī un atkal esam atgriezušās pilī», abas atzina. Šeit viņas bija pirmoreiz, Dundagai esot tikai braukušas cauri, dodoties kādā ekskursijā.

Ar Ivara Vīgnera un Jāņa Petera *Dziesmu par sirds dūzi* no leļļu izrādes *Šveiks* māsas nedaudz pieskārās politiskajām aktualitātēm. Te nu vistrāpīgākie bija dziesmas vārdi: «Kad kungiem sakāpj bēniņos, / Tie zemē krīt ar joni, / Un ķēniņš vairs nav ķēniņos, / Jo krizdams zaudē kroni». Turklāt kronis aizripo pie cūku gana kājām... Bet tik vienkārši jau ķēniņš to neatdod, kā dziesmā dzied. Jūs jau paši varat iedomāties, ar kuriem politiķiem tas varētu saistīties!

Bezgala jauks bija brīdis, kad māsas zāles priekšā uzaicināja visus uz koncertu sanākušos skolēnus, ar kuriem kopā, iesaistot arī pārējo publiku un rādot kustības, nodziedāja dziesmu par zirneklīšiem, taurenīšiem un gliemezīšiem, kas rīkoja balli. Tā visiem ļoti gāja pie sirds.

Māsas prata uzteikt gan Dobeli, gan Dundagu un novēlēja, lai turam godā savu valodu, tēvu sētu un Latviju, lai mācām to arī saviem bērniem. Mākslinieces saņēma skaistus ziedus, bet visaizkustinošākā dāvana bija pa konfektei no Sandras Bražes mazmeitiņas Mias. Māsām noritēja pat pa asarai. Aplausi nerimās un nerimās... Publika cēlās kājās, un

• *Visi dara tā!* *Visvalža Biezbārža foto*

pēc māsu uzaicinājuma visi kopā nodziedāja tautasdziesmu *Bēdu, manu lielu bēdu*.

Uzaicinot māsas Legzdiņas, mūsu kultūras meitenes Smaida un Ruta bija trāpījušas desmitniekā — koncerta apmeklētāji saņēma tādu dzīvesprieka devu, ka pietiks vēl ilgam laikam. Paldies par koncertu un tajā gūto iepriecinājumu!

Diāna Siliņa

Pie mums, uz zemēm

Pašpietiekami

***Punces*, mājas aiz Anstrupes kapiem, ir pārdzīvojušas dažādu īpašnieku maiņu, bet nu jau 7 gadus ir Jāņa Sileviča īpašums. Tāpat 6,5 ha zemes, no kuras apmēram puse ir meža, puse — pļaujami gabali. Piecus gadus *Puncēs* mīt Jāņa dzīvesbiedre Silvija Reine, četrus gadus mājai īpašu dzīvību dod abu mazā meitiņa Līva Elza.**

Silviju esam pamanījuši Dundagas tirgū pārdodam savus dārzeņus, Punču saimnieci ar labu vārdu pieminējusi novada lauku speciāliste Ilze Šteine. Silvija ir ienācēja no tāla Latvijas gala, Murmastienes, Jānis bērnību un jaunību pavadījis Rojā un Ģipkā, bet ar Dundagu saistījuši vecvecāki. Kā veicas cilvēkiem uzsākt dzīvi no jauna — laukos, viensētā, Silvijai — pilnīgi svešā vidē? Taisnības labad jāpiemetina, ka *Punces* gan ir vien pāris kilometru no novada centra.

Viensēta un tikai!

Jānis par ciematiem kā dzīvesvietu nav augstās domās, tāpēc savu māju gribējies jau sen. Kursabiedra kāzās iepazinies ar Silviju. Vaicāju Silvijai, vai Murmastienē un Varakļānos augušu meiteni nav mulsinājis doties uz tik tālu vietu. «Riskanti jau bija», Silvija atzīst un piemetina, ka dzimtajā pusē dzīvojusi centrā, kur kaimiņš kaimiņam acīs var ieskatīties. Te, *Puncēs*, pirmajā gadā bijis grūti aprast. Uzpūš vējš, nokrīt zīle — liekas nezin kas! Kā pa ceļu aizbrauc auto, tā liekas, ka tūlīt būs pagalmā. Vienreiz gan tiešām ziņkārīgie braukuši skatīties...

Dzīvojamais nams, pagājušā gadsimta 30. gadu ēka, celta kā pagaidu māja. Kad Jānis to iegādājies, viena istaba no trim vien bijusi lietojama. Grīdas līdz šim nav mainītas, toties glīti nopulētas. Jānis ierīkojis centrālapkuri, kas arī bargākā salā nodrošina pietiekamu siltumu, lai gan pamati nav nekādi fundamentālie — akmeņu krāvums ar māliem. Šovasar saimnieks tos drusku piebetonējis, nosiltinājis, taču atzīst, ka pie mājas vēl daudz darāmā.

Truškopība — it kā nejauši

«Domājām, ko lauku mājā darīt», pirmsākumus atceras Silvija. Laukos dārzeņi pašiem būtu jaizaudzē. Tātad vajag mēslus. Nosprieduši paņemt vienu trusīti. Kas nu viens trusītis tādam uzdevumam, bet — vienai trusenei gadā ir vismaz četri metieni! Nu jau saimniecībā ir desmit mātes, bet trušu kopskaits pārsniedz simtu. Jānis sameistarojis būrus. Šķirnes ir vismaz piecas, un līdztekus citām rūpēm *Punču* saimniekiem jāseko, kuras šķirnes drīkst krustoties, kuras ne. Kā jau ikvienā nozarē, arī šajā ir savi knifiņi. Nav tā, ka trušiem ar zāli vien pietiktu. *Punču* trušiem ēdienkartē ir bietes, burkāni un kāļi, tēviņiem — pētersīļi. Bet pārāk daudz zaļumu nedrīkst dot, turklāt jāuzmanās no mitras zāles. Vēl pūkainie zvēriņi papildus dabū graudus. Un pie katra būrīša ir piestiprināta pudelīte, kurā jāielej ūdens. Lai ar kuplās trušu saimes apkopi tiktu galā, noņemšanās ir stundu no rīta un stundu vakarā. «Ar vienu govi būtu mazāk», smaidot saka Jānis. Taču par citiem mājlopiem puncenieki nedomā. Arī tāpēc, ka *Puncēs* nav saglabājusies neviena saimniecības ēka, izņemot pagrabu.

Malkas šķūnis jau ir pašreizējā *Punču* saimnieka roku darbs. Jānis, diplomēts zootehniķis, maizi pelna mežā, strādājot ar *hārvesteru*, Silvijas pārziņā ir viss mājas solis, arī tirgus braukšana, un čaklo palīgu Līvu mammai vēl vajag pieskatīt. Līva tiešām ir rosīga! Ar milzu interesi iet tētim līdzi pie bitēm — kopš pavasara *Puncēs* zum trīs saimes, un bites dzēliens zinātkāro meitēnu atvēsinājis tikai uz kādu laiku. Tēvs to komentē tā: jāļauj bērnam darboties. Truši, saprotama lieta, ir Līvas lielā mīlestība. Kāds favorīts laiku pa laikam atrod mājvietu Līvas istabā, citreiz Līva pati dodas paciemoties būrī — kamēr vēl augubaidījos. Varbūt drusku tādu atturību no vietējiem manīju. Bet pamazām jau cilvēki iepazīst, novērtē, redz, ka tu neesi nekāds blēdis».

• Filmās skatītājus iekaro bērni un dzīvnieki, mēs nolēmām pamēģināt kombināciju bērns plus truši. Visi trīs piekrita labprāt.

• Līva Elza, Jānis un Silvija. *Diānas Siliņas foto*

Pēc gurķiem un kartupeļiem tirgū ir liels pieprasījums. Pa ziemu gan viņa nedomā braukt, jo abām ar Līvu ir auksti. Lielus apgriezienus *Puncēs* arī nevar uzņemt, jo pagrabs par mazu. Bet saimniecības tradicionālo produkciju dundadznieki novērtē. Silvija arī uzsver, ka nekādu ķīmiju nav lietojuši. Pirmsākumos, «kad bija tikai viens trusis», Jānis no savas mammas vedis putnu mēslus, raudzējuši arī nātres zaļmēslojumam.

Dārzeņkopību apgrūtina nekvalitatīvas sēklas, Silvija mums skaidro. Pirkta gan parastā sēkla, gan tā saucamā profesionālā, bet atšķirības gandrīz nekādas, izņemot cenu. Burkāni izaug dzelteni, balti, dažnedažādi, tomātiem nevar dabūt kādreizējo labo garšu, šogad no iesētajiem melnajiem rutkiem izaudzis viens — viens no visas paciņas! Kartupeļiem arī nav garšīgo šķirņu. Stendē arī neko īpašu nepiedāvājot.

Vaicājam, vai meža zvēri nenāk postīt. Brieži esot apskādējuši zemenes — vairāk ziemā, meklējot asnus. Pirmos gadus stirnas manītas pie paša loga. Vienreiz uzklīduši klaiņojošie suņi. Mežacūkas gan, par laimi, vairāk pievēršas zīlēm. «Acīmredzot mednieki pietiekami piebaro», prāto Jānis un smaidīdams piebilst: «Pats brīnos, ka cūkas nenāk. Laikam jūt, ka esmu mednieks!»

Un kā ar kooperēšanos?

Silvija braukusi līdzi Ilzes Šteines organizētajai mājražotāju grupai iepazīt tuvējo kaimiņu sadarbības pieredzi, bet pagaidām uz to raugās skeptiski. Gan likumu prasības atbaidot, gan projekti kā tādi, kas ievelkot par ko abi ar kolēģi Diānu pārliecināmies, mielodamies ar gardu cienastu, ir strādājusi gan savā arodā, gan Rīgā par pārdevēju. Es to pat nepajautāju, bet jau pēc sarunas nospriežu, ka šī pieredze varbūt iedrošinājusi ienācēju doties uz Dundagas tirgu ar savā saimniecībā izaudzēto.

Tas arī iesācies gluži vai netīšām. Silvija atceras: «Audzējām pašu vajadzībām, bet palika pāri. Ārā tak nemetīs! Saņēmu dūšu un braucu uz tirgu. Man pat nebija braukšanas tiesību, Jānis veda. Pati vairs neatceros, vai sāku ar zemenēm vai kartupeļiem. Laikam pirms trim gadiem tas bija. Vietējie brīnījās: kas tas tāds par ieceļotāju? Nav tā, ka ļoti iekšā, bet vēlāk esot spiediens no visām pusēm. Kā šķērsli kopdarbībai Silvija saskata arī pārāk niecīgo ražotāju skaitu mūsu novadā. Kā nodrošināt produkciju visu gadu, lai tādam kooperatīva veikalam būtu nemitīgi ko pārdot? Lai atbilstoši konservētu, jāievēro valsts noteiktas prasības, bet *Puncēs* vismaz pašlaik pietrūkst arī telpu, turklāt mazā palīdze Līva vēl ir gana maza, un tas prasītu papildu uzmanību, — lai meita sevi neapskādē.

Apjautājos, kā notiek līdzīgas lietas Varakļānos, piemēram, tirgū. Silvija skaidro, ka tur daudz vairāk saglabājušās tradicionālas lauku sētas. Gandrīz katram, kas dzīvo viensētā, ir zemes pleķis un lielāki dārzi. «Bet vai tad šai pusē vairs ir lopi?» Silvija retoriski jautā. «Varakļānos pieci seši brauc uz tirgu ar sieriem vien. Un izpērk! Dundagā tikai viens ar kazas sieru».

Fronte sevī

Tepat no *Puncēm* skatam paveras Līvijas Vilmanes–Pāvelas saimniecība. Ziņkāroju, cik daudz piecos gados ienācēji ieauguši ciemā, cik lielā mērā iekļāvušies pagasta dzīvē. Izrādās, Silvijas un Jāņa ģimene dzīvo tik piepildītu dzīvi, ka līdz kaimiņiem nav īsti iznācis laika nokļūt, uz *Līko muižu* aiziet tad, kad vajag kādu atļauju, ko ātri nokārto. Arī uz pasākumiem pilī ģimene dodas reti. Es piebilstu, ka pasākumus savā ziņā varbūt aizstāj paprāvs televizors lielajā istabā, bet Silvija vēlreiz uzsver nevaļas iemeslus: «Lai cik agri ceļos, visam neatliek laika!» Līvu jau divreiz nedēļā vecāki ved uz nodarbībām Dundagas Mākslas un mūzikas skolā. Labi, ka centrs tik tuvu, tomēr arī tas prasa laiku. Līva bija sākusi apmeklēt arī bērnudārzu *Kurzemīte*, bet tad nelielas slimības dēļ pārtraukusi. Taču vecāki ir nosprieduši, ka būs jāatsāk, jo lēnā garā jādomā par atvases skolas gaitām un visu no tā izrietošo.

Fotosesiju sarīkojam pagalmā. Tepat netālu no mājas šopavasar izrakts dīķis. Daba parūpējusies, ka tajā iekrīt avoti, un tas esot kā radīts foreļu audzēšanai. Pirmā porcija jau ielaista, nu tikai jābaro, lai varētu makšķerēt. Iespējams, Līvai radīsies jauna nodarbe, un tad jau varēs konkurēt dravniecība, truškopība un zivsaimniecība.

Punču saime apzināti izvēlējusies samērā nomaļu dzīves veidu un ir ar to mierā. Tāpat jau saskarsmes ar ļaudīm ir gana. Lai viņiem veicas!

Alnis Auziņš

Īsākas un garākas ziņas

Nu jau kādu laiku dundadzniekus bērnudārza *Kurzemīte* sētā priecē atjaunotās nojumes un smilšu kastes.

Naudu 10 000 eiro, lai labiekārtotu 5 nojumes un 5 smilšu kastes, piešķīrusi Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija. Ap 4000 eiro ieguldījusi pašvaldība. Kā sacīja Nekustamo īpašumu nodaļas vadītājs Guntis Kārklevalks, grūti izdarīt darbu līdz galam skaisti par konkrētu summu. Ja būtu piešķirti 10 000 latu, kā sākumā domāts, tad iznāktu bez pašvaldības līdzekļiem. Darbu veikusi SIA *Timburi*.

Savukārt pilī īstenots Lauku atbalsta dienesta projekts, kurā ir izgatavotas skaistas durvju plāksnes zelta krāsā ar gravētiem burtiem.

Vinjete ir veidota, skatoties pils arhitektoniskos elementus. Pagalmā tapis norāžu stabs, kas izgatavots Kuldīgā, un pils pagalma arhitektūrai atbilstošs informācijas dēlis, kas veidots *Laumu* dabas parkā. Gatava arī pils interneta lapa. Par to vairāk izlasāms novada mājas lapā.

Pašlaik pils pagalmā notiek darbi pie galvenajām ieejas durvīm.

Top jumts, uzstādīs notekcaurules un divus postamentus zem ciļņiem. Darbi var notikt, pateicoties pils direktores Baibas Dūdas veiksmīgi iegūtajam finansējumam Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas Kultūras pieminekļu glābšanas, izpētes un restaurācijas programmā. Tiesa, ar tiem nepietiek. Papildu līdzekļi paredzēti no iestādes *Kultūras pils* budžeta. Nākamajā gadā B. Dūda sniegs projekta pieteikumu ciļņu restaurācijas pabeigšanai. ***Diāna Siliņa***

Līvu laiks • Līvõ āiga

Kā sklandrausis ciemos gāja
Kui sūrkak kilās kei

Jā, mūsu sklandrausis oktobrī ciemojās pie radu tautām Igaunijā.

Kopš 1928. gada oktobra trešajā nedēļā Igaunijā ar plašu kultūras programmu notiek Somugru tautu dienas — katru gadu. Igaunijas valsts šo tradīciju uzskatījusi par tik nozīmīgu, ka 2011. gadā oktobra trešo sestdienu pasludinājusi par valsts svētkiem. Somugru tautu dienu ierosinātājs ir nevalstiskā organizācija *Fenno-Ugria,* kas dibināta 1927. un atjaunota 1991. gadā. Pasākumu mērķis ir stiprināt radu tautu saites un veicināt to piederības apziņu somugru pasaulei.

Šī raksta autore un Dundagas Tūrisma un informācijas centra darbiniece Ance Remesa uz Radu tautu dienu pasākumiem Igaunijā devās, citas somugru nevalstiskās organizācijas, *Soome-Ugri Toidukultuuri Selts,* aicinātas. Tās dibinātāji ir Aivars un Ludmila Rūkeli, un tā ceļ godā somugru kulināro mantojumu un iepazīstina ar to citus. Mūsu dalība šajās dienās izpaudās kā ēdienu gatavošanas darbnīcas Igaunijas pilsētās Tartu un Pērnavā un dalība mājražotāju tirdziņā Tallinā Radu tautu dienu noslēguma koncertā. Kopā ar mums tradicionālo somugru tautu virtuvi reprezentēja hantu tautas pārstāve Polina no Krievijas pilsētas Hantimansijskas un udmurtiete Ludmila no pašmāju pilsētas Pērnavas.

Sevišķi mājīga gaisotne mūs sagaidīja Garšas sajūtu darbnīcas *Maitseelamuse koda* virtuvē. Tās saimnieki Tauno Lāsiks un Trīnu Akermane Tartu centrā piedāvā *Garšas sajūtu darbnīcas* visiem, kam nav svešs gatavošanas prieks. Arī mēs kopā ar sanākušajiem interesentiem nodevāmies garšas sajūtu radīšanai somugriskā gaumē. Lībiešu tradicionālie sklandrauši un bukstiņš, hantu ēdieni *salamant* (ziemeļbrieža gaļas zupa) un sālīts *čirs* (upes zivs), un pašu saimnieku mūsdienīgie pavārmākslas brīnumi — buļļa pauti apelsīnu marinādē un visai oriģināli sagatavots, proti, ledusskapī kūpināts lasis. Pirmo nogaršot negribējās, bet otrais bija izcils. Par saimnieku garšas sajūtu radīšanas prasmi liecina arī pagājušā gadā iegūtais tituls *Labākais Dienvidigaunijas ēdiens*, kas piešķirts viņu vārītajai dzērveņu *zaptei* no Peipusa ezera krastos lasītajām ogām.

Pērnavā darbnīcās mums pievienojās arī Ludmila un gatavoja *perepetsi,* ko varētu dēvēt par sklandrauša brāli, jo izskata ziņā tas gaužām līdzinās sklandrausim, arī mīklas pamatni pagatavo visai līdzīgi, bet pildījumā ir vārīta cūkgaļa un kāposti. Šajā vakarā mūsu galdā bija *uha* jeb *peledes* un *muksuna* — upes zivis — zivju zupa, sklandrauši *un perepetsi;* visam klāt piedzērām *čagas* — bērza piepes — tēju.

Mēs, triju radu tautu pārstāvji, arī reprezentējām somugru gardumus Tallinā. Pasākuma dalībnieki mūsu gatavoto baudīja ar gardu muti un lielu interesi. Viņi ziņkāroja ne tikai par ēdieniem, bet arī par to gatavotājiem, tas ir, lībiešiem. Daudzi teicās esam bijuši Latvijā, Lībiešu svētkos, kā arī šā gada oktobrī notikušajā Radu tautu dienu pasākumā Rīgā. Kaut arī krāšņo koncertu varējām vērot tikai ar vienu aci un vienu ausi, jo atradāmies blakus telpā, arī līdz mums atplūda igauņu, setu, hantu, mansu, ižoru, ņencu, sāmu un citu tautu folkloras ansambļu skanīgās balsis, un visapkārt pulsēja vienojoša gaisotne. Arī mēs jutāmies daļa no plašās somugru saimes.

Sklandrausi tautās veda

Dženeta Marinska

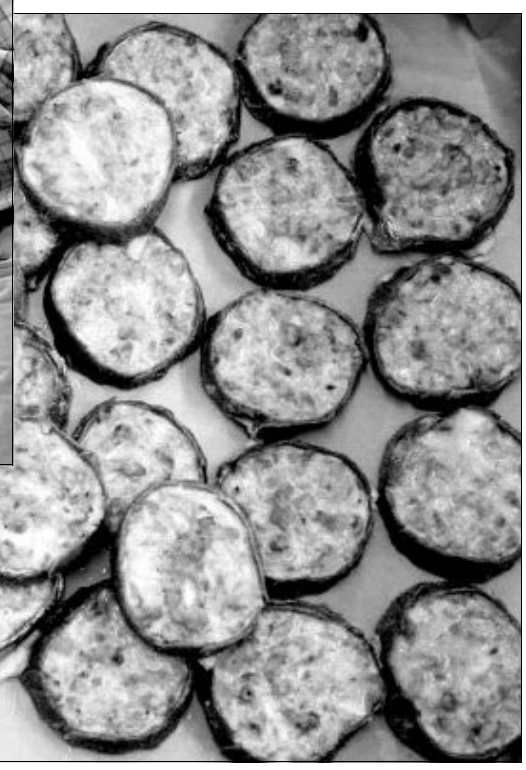

• Somugru pavāri. Trešā no kreisās Dženeta Marinska.
Sūomõ-ugrõ povārõd. Kuolmõz kurāst kädst Dženet Marinska.
• Sklandrauša brālēns perepetsi.
Sūrkak veļīpūoga perepetsi.

Foto no Dženetas Marinskas albuma
Foto Dženet Marinska albūmõst

Viss vajadzīgs dubultā!

Pērn dundadznieku Elvja Tomaņa un Rasmas Zvirbules ģimenē piedzima dvīnītes Eva un Evita. Divdesmit gados viņas ir 9. dvīņu pāris mūsu novadā. Pie viņiem ciemojoties, mēģināju noskaidrot, kā klājas pašām meitenēm un kā — viņu vecākiem.

Elvis un Rasma ar bērniem dzīvo Dundagas centrā, daudzdzīvokļu mājas 2. stāva dzīvoklī. Rasma nāk no Vecpils, kas atrodas kilometrus 40 no Liepājas, un par savu dzimto vieta viņa teic — tā lieluma ziņā līdzinās Kaļķiem. Rasma tur gājusi gan bērnudārzā, gan skolā. Tagad vairs nav ne viena, ne otras. Cilvēkiem nav darba, un iedzīvotāju arī ir ļoti maz. Kad Rasma aizbrauc ciemos pie mammas, viņa grib atpakaļ uz Dundagu, jo novērtē, ka te ir gan bērnudārzs un skola, gan pils un parks, kur notiek dažādi pasākumi. Savukārt Elvis ir dzimis un audzis dundadznieks, pašlaik strādā piensaimnieku lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvajā sabiedrībā *Dundaga*.

Rasma savā dzimtā nezina nevienu dvīni, bet Elvja māsīcas no mammas puses gan ir dvīnes. Pirms vēl Rasma uzzinājusi, ko pati gaida, mājās sacījusi: «Nedod, Dievs, ka man kādreiz būs dvīnīši!» Bet pirmajā pārbaudē jau pateikts: «Te ir viena galviņa, bet te — otra!» Rasma atzīst, ka viņai par šo ziņu bijis šoks. Gulta un ratiņi bijuši izdomāti vienam bērniņam. Nācies visu plānot no jauna.

Bērniņi piedzimuši Ventspils slimnīcā. Sākumā naktī bijis jāceļas trīs reizes augšā, lai meitenes barotu. Evai svars bijis par mazu, daktere teikusi, ka jāpiebaro ar putriņām. Tad nu Rasma Evitu barojusi ar krūti, pa to laiku Elvis gatavojis putriņu Evai. Divatā jau galā tikt var. Kad dvīnītes bijušas pavisam mazas, pat Rasma nav varējusi viņas atšķirt. Tik līdzīgas bijušas! Nu jau meitenēm ir gadiņš un 3 mēneši, un katra izskatās citādāka. Evita ir ātrāka, Eva — lēnāka. Rasmas dēls Raivo iet 1. klasē un, atgriezies no mācībām, labprāt spēlējas ar māsām. Viņas brāli gaida mājās. Kad Raivo neredz, māsas piesprūk arī pie rakstāmgalda.

• Rasma ar Evu, Elvis — ar Evitu.

Autores foto

Vecāki atzīst, ka pašlaik naudas iztikšanai pietiek. Elvis saņem algu pienotavā, Rasmai maksā bērnu kopšanas atvaļinājuma pabalstu. Taču, kad abas sāks iet skolā, nebūs tik vienkārši — visu taču vajadzēs dubultā!

Raivo sācis iet uz dārziņu pusotra gada vecumā, nu jāpiesaka māsas. Viss jau būtu labi, bet, kad Rasma atgriezīsies Ģipkas zivju cehā, viņai būs jāceļas četros no rīta, lai tiktu uz autobusu, bet Elvim jāstrādā diennakts. Kurš no rīta aizvedīs, un kurš vakarā aizies pēc Evas un Evitas?

Rasma un Elvis izjūt, ka Dundagā pietrūkst bērnu rotaļu laukuma. Vēl jau meitenes pavisam mazas, bet, kad apritēs divi gadi, būtu labi, ja varētu viņas aizvest izspēlēties.

Automašīnas Rasmai un Elvim nav. Ja bērniem vajag tikt kur tālāk pie ārsta, jāsarunā, lai draugi aizved. Ja runājam par cita veida braukšanu, tad Rasma ievērojusi, ka *Top!* veikalā pie kasēm ir pārāk šaurs, lai izbrauktu ar dvīņu ratiem. Viņa domā, ka ar ratiņkrēsliem arī tur nevar izgrozīties. Bistro *Vecā pirts* viss ir kārtībā, bet veikalā — gan ne. Tas sarežģī dzīvi, bet neko darīt!

Pašlaik nekādām izklaidēm laika nav — Rasma nododas dvīnīšu audzināšanai, Elvis palīdz un vēl pelna naudu. Rasma cer, ka tad, kad dvīnītēm būs pieci seši gadi un viņas būs patstāvīgas, tad gan arī vecāki varēs nedaudz izklaidēties. Pašlaik meitiņas vēl ir tik mazas, ka negribas nevienam citam viņas atstāt. Turklāt nav jau tik viegli atrast cilvēku, kas varētu abas pieskatīt. Tur vajadzīgas zināmas iemaņas. Nav vienkārši, kad abas ir kopā, tad cīnās par mantiņām. Parasti gan ir tā — kad Eva guļ, Evita spēlējas, pēc tam Eva pamostas un grib rotaļāties, bet Evitai nāk miegs. Man ciemojoties, nomodā ir abas. Meitenes jūtas omulīgi. Evita nedaudz kautrējas, bet Evu jau interesē mani darbarīki — fotoaparāts un diktofons...

Rasma un Elvis priecājas gan par meitiņu uzņemšanu jauno dundadznieku saimē — pasākums bijis jauks un sudraba karotītes arī, gan par to, ka bērni Ziemassvētkos saņem paciņas no Elvja darbavietas. Tas vecākiem dod prieku un sajūtu, ka viņi un bērni šeit ir vajadzīgi.

Ar dzīvi Dundagā abi ir apmierināti. Pazudusi arī Rasmas sākotnējā atturība pret mūsu izloksni. Jaunā sieviete atzīstas, ka viņu mulsinājušas strupi norautās galotnes, tas, ka vārds «viš» nozīmē gan viņš, gan viņa, tāpat nesaprotamie vārdi: pliederkrūms, vojess... Taču izloksne izrādījusies lipīga. Kad Rasma gulējusi Rīgā slimnīcā, māsiņa viņai jautājusi, vai tik viņa nenāk no Dundagas, to varot spriest pēc runas. Arī Raivo ir iemācījies runāt duņdžiski. Sarunas noslēgumā vienojamies, ka bagātība ir ne tikai literārajai valodai, bet arī izloksnēm.

Lai abiem vecākiem pietiek mīlestības, spēka un izturības, audzinot savus bērnus par kārtīgiem cilvēkiem!

Diāna Siliņa

Sveiks, lai dzīvo!

Ar mīlestību un aizrautību

31. X Dundagas invalīdu biedrība *Cerība* pilī nosvinēja 10 gadu jubileju.

Daudz pateicību saņēma biedrības vadītāja Ināra Čaunāne. Novada vadītājs Gunārs Laicāns atzinās, ka vienmēr apbrīnojis cilvēkus, kas vienlaikus var darīt tik daudz darbu, un Ināra tāda ir. Pensionāru kluba *Sendienas* vadītāja Aina Šleinere uzsvēra vadītājas lielo entuziasmu un mīlestību pret vienkāršo cilvēku. Ansamblis *Sendienas* savukārt *Cerībai* veltīja pāris lirisku dziesmu.

Labus vārdus un novēlējumus Ināra saņēma arī no savas un citām invalīdu biedrībām, ar ko *Cerību* saista ilggadēja draudzība. Kāda sveicēja atcerējās, cik daudz viņējie kopā ar *Cerības* biedriem jokojušies, smējušies un dziedājuši. Pirms pirmās tikšanās reizes bijis uztraukums, kā būs kopā ar svešiem, nepazīstamiem cilvēkiem...Taču saņēmuši tik daudz uzmanības, mīlestības un sapratnes. Kā draudzība sākusies, tā turpinās. Kādas citas biedrības pārstāve uzsvēra, ka visu pasākumu dvēsele ir Ināra, kas ir mīlēta, bet ne vienmēr saudzēta. Taču ar viņu rēķinās. Visilgākā draudzība, šķiet, *Cerību* saista ar valsts sociālās aprūpes centra (VSAC) *Kurzeme* filiāles *Dundaga* darbiniekiem un iemītniekiem. Kā sacīja iestādes sociālā darbiniece Dace Muņķevica, viņu kopā būšana ir ilgāka nekā 10 gadi. Ināra parasti sakot: «Paņem savējos un atbrauc!» Arī šajā reizē visus priecēja vairāku šīs iestādes iemītnieku jaukais koncerts, kurā viņi gan dziedāja, gan dejoja. Pēdējā dejā *Eņģeļa sirds*, novilkusi kurpes, pievienojās arī pati Dace.

Talsu pensionāru biedrības valdes priekšsēdētājs Juris Haberkorns, ko Ināra raksturoja kā *Cerību* krusttēvu, par brīvprātīgo darbu pateicās gan vadītājai, gan aktīvākajiem biedriem: Ligitai Gaidai Strautmanei, Līvijai Kēnigsvaldei un Venetai Bumbierei.

Jaunu draudzību uzsākt aicināja *Latvijas aptiekas* komercdirektores vietniece mārketinga jautājumos Zita Jēkabsone, dāvinot visiem *Cerības* biedriem *Latvijas aptiekas* sudraba karti ar 100 punktu iekrājumu.

Ināra par sadarbību pateicās Talsu, Rojas, Pūņu, Puzes un Mērsraga invalīdu biedrībām un VSAC *Kurzeme* filiālei *Dundaga*, par ilggadēju darbošanos invalīdu biedrībā *Cerība* Ligitai Gaidai Strautmanei, par aktīvu darbošanos *Cerībā* Līvijai Kēnigsvaldei, Birutai Šenkevičai, Guntai Nierliņai, par dalību skrējienā *Sirdspuksti jūrai* Dacei un Ivetai Bumbierēm un Zelmai Vēmanei.

Pēc tam skanēja mūzika, visi baudīja kafiju un maizītes, naskākie jau dejoja.

Lai tikpat piepildīti ir nākamie desmit!

Diāna Siliņa, *Visvalža Biezbārža foto*

Sirsnīgi pateicamies pašvaldībai, visām invalīdu biedrībām, ar ko sadarbojamies, *Sendienām*, *Latvijas aptiekai*, VSAC *Kurzeme* filiāles *Dundaga* darbiniekiem un iemītniekiem, kā arī visiem pārējiem atbalstītājiem par kopā būšanu mūsu 10 gadu jubilejā!

Invalīdu biedrības Cerība *vārdā —*
Ināra Čaunāne

Ziemassvētku izstāde tirdziņš aicina!

Arī šogad 5. XII atklāsim Ziemassvētku tirdziņu izstādi.

Aicinām pieteikties dalībai ikvienu radošo cilvēku — rokdarbnieku, amatnieku — ar pašdarinātiem un pašražotiem izstrādājumiem, un šoreiz arī novada mājražotājus.

Izstādē mūsu radošie novadnieki var parādīt savu veikumu, savukārt izstādes apmeklētāji — iegādāties mīļas un oriģinālas Ziemassvētku dāvaniņas. Gaidīšu pastāvīgās rokdarbnieces, kā arī priecāšos par jaunām dalībniecēm un arī dalībniekiem.

Rokdarbniekus un amatniekus lūdzu atnest darbus līdz 28. XI Dundagas Kultūras pilī Rutai. Mājražotājus lūdzu pieteikties līdz 4. XII. Tālruņi: 29141121, 63237859.

Ruta Bērziņa

Neaizmirsīsim par karogu!

Neaizmirsīsim izkārt Latvijas valsts karogu svētku un atceres dienās!

Saskaņā ar Latvijas Republikas *Latvijas valsts karoga likuma* 7. panta 1. punktu Latvijas valsts karogu pie publisko personu ēkām, privāto tiesību juridisko personu un personu apvienību ēkām, kā arī dzīvojamām ēkām novieto **1. V, 4. V, 11. XI** un **18. XI**. Savukārt **decembra pirmajā svētdienā,** Pret latviešu tautu vērstā totalitārā komunistiskā režīma genocīda upuru piemiņas dienā, kas šogad ir **7. XII**, valsts karogs jāizliek sēru noformējumā.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu par Valsts karoga lietošanas noteikumu neievērošanu var uzlikt naudas sodu līdz 50 €.

Jānis Simsons,
pašvaldības policijas vecākais inspektors

Mazirbē

11. XI Lāčplēša diena.

Plkst. 16.30 Lībiešu tautas namā bezmaksas kinoseanss: *Mamma, es tevi mīlu* vai *Izlaiduma gads*. Pēc tam tēja ar ķiplokmaizītēm. Plkst. 19.30 lāpu gājiens no skolas uz jūru, pievienojas grupa no tautas nama. Jūrmalā romiešu sveču aizdegšana, skolā tēja ar ķiplokmaizītēm.

16. XI Līvu karoga svētki.

Plkst. 11.00 baznīcā dievkalpojums. Plkst. 13.00 tautas namā paredzēts atvērt etnogrāfisko istabu. Stāstījums par priekšmetu lietojumu un par lībiešu ēdieniem. Pēc tam tautas namā koncertē *Rāndalist* un *Laula*.

Veronika Millere

Kolkā

7. XI plkst. tautas namā 18.00 koncertēs *Ventspils Dzeža nonets*.

Ventspils Jazz Nonet izveidots 2012. gada pavasarī. Mūziķi veiksmīgi sadarbojas ar Livonijas ordeņa pili — tajā vasaras mēnešos un Ziemassvētkos notikušas koncertu sērijas. Ansamblis ir piedalījies Ventspils pilsētas svētkos 2012. un 2013. gadā, kā arī sniedzis izglītojošu koncertu sēriju bērniem *Kaštalumpa apkārt pasaulei* Ventspils Centra sākumskolā un Ventspils 6. vidusskolā 2013. gada pavasarī.

Nonets ir oriģināls sastāvs un nedaudz līdzinās bigbendam, jo ir pārstāvēta katra bigbenda grupa, tādēļ tā dinamikas gradācijas ļauj spēlēt gan pilsētas laukumos, gan mazās koncertzālēs.

Pašreiz programmā ir dažādu mūzikas stilu, temperamentu un noskaņu kompozīcijas, kas iekļaujamas dažādās koncertprogrammās, kā arī ir sagatavotas dažas 40 minūšu tematiskas koncertprogrammas.

Ventspils Jazz Nonet skaņdarbu krājums pastāvīgi papildinās, jo noneta dalībnieki Lorete Medne un Ritvars Garoza raksta gan savu oriģinālmūziku, gan aranžē jau zināmas melodijas.

Lorete Medne

11. XI Lāčplēša diena.

Plkst. 18.00 lāpu gājiens no *Delfīniem*, plkst. 18.20 piemiņas brīdis pie tautas nama. Svētku uzrunas, dziesmas, ugunskurs un karsta tēja. Plkst. 19.00 *Stāsti par Kolku, jūru, piekrasti un cilvēkiem* — seni un ne tik seni dokumentāli kinosižeti, kuru galvenie varoņi ir mūspuses ļaudis, viņu darbs un dzīve pie jūras.

21. XI plkst. 19.00 septiņām Lielā Kristapa balvām izvirzītā filma *Modris*.

Režisors un scenārija autors Juris Kursietis, lomās Kristers Pikša, Rēzija Kalniņa, Laura Jeruma, Vilis Daudziņš, Baiba Broka.

Filma ir patiesos notikumos iedvesmots stāsts par pusaudzi, kura samilzušais konflikts ar māti noved līdz tiesu darbiem. Pēc tam Modris nolemj atrast tēvu, kuru nekad dzīvē nav saticis.

Filma saņēmusi gan skatītāju, gan mūsu un ārzemju kritiķu atzinību. Ietekmīgais ASV žurnāls *Variety* raksta: «Kursietis nepiedāvā atbildes, bet viņš paveicis apbrīnojamu darbu, uzdodot jautājumus. Filmas *Modris* stāstu būtu viegli pārnest uz jebkuru ASV vidienes pilsētu, kur vecāki un sistēma pusaudžus bieži vien uzlūko līdzīgi».

Apkopoja Inora Sproģe

Pabalsti politiski represētajiem

Pamatojoties uz Dundagas pašvaldības 24.02.2014. saistošajiem noteikumiem nr. 3 *Par speciālajiem pabalstiem*, lūdzam Dundagas novadā deklarētās politiski represētās personas saņemt svētku pabalstu.

Pabalstu var saņemt no 10. XI Dundagas pašvaldības kasē un Kolkas pagasta pārvaldes kasē, uzrādot personu apliecinošu dokumentu.

Ineta Mauriņa, Sociālā dienesta vadītāja

SIA «Latvijas Mednieku apmācību centrs» rīko kursus Dundagā mednieka un medību vadītāja apliecības iegūšanai. Tālr. 29282027.

Reinis Dāvidsons (1965)
Ausma Krautmane (1931)
Irēna Paula Berga (1928)
Aldis Burnevics (1944)
Eleonora Tendere (1915)
Jānis Redviņš (1941)
Ilma Dišlere (1959)

Nekustamā īpašuma nodoklis

Arī 2015. gadā likumā *Par nekustamā īpašuma nodokli* noteiktajā kārtībā tiks gatavoti paziņojumi par nekustamā īpašuma nodokli, kuru nosūtīšanas termiņš ir 15. II.

Lai taupītu pašvaldības līdzekļus, ko nākas tērēt pasta izdevumiem, aicinu nodokļu maksātājus, kas ikdienā aktīvi lieto internetu, internetbanku un e-pastu, pieteikties nekustamā īpašuma nodokļa maksāšanas paziņojumu saņemt savā e-pastā. To var izdarīt portālā *www.e-pakalpojumi.lv* vai atsūtot pieteikumu uz *liga.apine@dundaga.lv*. Ja to izdarīsiet, turpmāk paziņojumus saņemsiet elektroniski.

Lai paziņojumu nesaņemšana neradītu nevajadzīgus pārpratumus, lūgums tiem nodokļu maksātājiem, kuri nedzīvo savā deklarētajā adresē, bet kuru pienākums ir maksāt nekustamā īpašuma nodokli, paziņot faktisko adresi, uz kuru jāsūta maksāšanas paziņojumi. To var izdarīt, piezvanot pa tālruni 25446570.

Aicinām precizēt maksāšanas paziņojuma nosūtīšanas adresi tos nodokļu maksātājus, kuriem Dundagas novadā pieder kāds īpašums, bet kas dzīvo ārpus Latvijas. Bieži vien viņi nav norādījuši savu uzturēšanās adresi ārvalstīs, lai arī Latvijā nedzīvo vairākus gadus. Ir gadījumi, kad Iedzīvotāju reģistrā norādītā adrese ārvalstīs nav precīza. Arī šo jautājumu var atrisināt, zvanot pa tālruni 25446570 vai rakstot uz e-pastu *liga.apine@dundaga.lv*

Līga Apine,
nekustamā īpašuma nodokļa administratore

Garā pupa ceļo

Sociālais dienests piedalījās biedrības *Ascendum* rīkotajā labdarības projektā *Garā pupa*. Tajā trīsdesmit trūcīgo un maznodrošināto ģimeņu bērni 1. XI Rīgā bez maksas apmeklēja Latvijas Nacionālo bibliotēku, Nacionālo mākslas muzeju, Leļļu teātra izrādi, Rīgas Doma baznīcu un ekskursijā aplūkoja Vecrīgu. Par brīvu bija arī pusdienas un launags. Pašvaldībai kā sadarbības partnerim vajadzēja sagādāt un apmaksāt transportu. Sociālais dienests pateicas SIA *Līcis-93* vadībai un Regīnai Rūmniecei par bezmaksas transportu! Paldies autobusa vadītājam Egilam Mauriņam un pavadoņiem Diānai, Andrim un Jānim par ziedoto brīvo dienu!

Ineta Mauriņa, Sociālā dienesta vadītāja

«Dundadznieks» Nr. 20 (191)
2014. gada novembris.

Dundagas novada pašvaldības izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā **3085**.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV-3270.
Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Lauris Laicāns, Aivars Miška, Aldis Pinkens, Visvaldis Radelis, Diāna Siliņa, Smaida Šnikvalde.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos sniegusī amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervējamais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 400 eks.
Internetā: www.dundaga.lv/avize